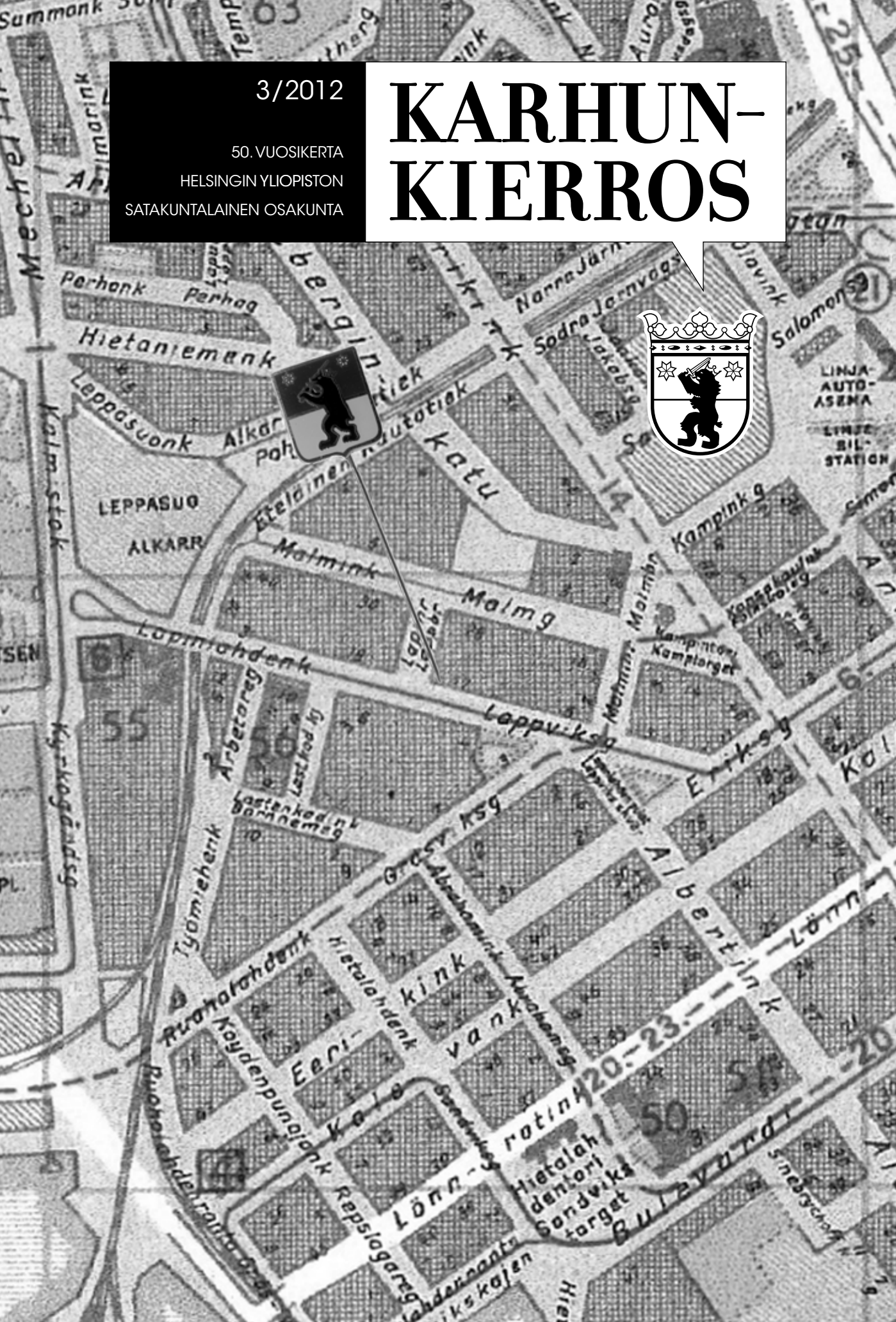

3/2012

50. VUOSIKERTA
HELSINGIN YLIOPISTON
SATAKUNTALAINEN OSAKUNTA

KARHUN- KIERROS

ALUSSA OLI SATAKUNTATALO OSA ELÄMÄÄ

JO TOISESSA POLVESSA

Vain vähän minä tiesin, mitä tuleman pitää, kun vastasin myöntävästi Satakuntatalolta tulleseeseen tiedusteluun, haluaisinko muuttaa Satakuntataloon. Vuosi oli 2008 ja ajankohta loppukesä. Olin matkalla Kaskisiin leipäkuorman kanssa, ”pullakuski” kun kerta olin, kun tämä uutinen iski kuin Korkeajännitys konsanaan. Vastauksen miettimiseen meni varmaan-kin kokonainen sekunti ennen kuin tiesin vastauksen olevan myöntävä. Tiesin saaneeni lottovoiton ja loppu työpäivä kului pilvilinnoissa leijuessa.

Satujeni ”Satalinna”, vuolukivilinna Helsingin sydämessä osoitteessa Lapinrinne 1, odotti minua ja minä sitä. Talo ei ollut minulle ennestään täysin tuntematon, sillä isäni oli useasti kertonut minulle uskomattomia tarinoita Satakuntatalosta ja sen värikkäistä asukkaista. Olin myös vierailut kesähostelli Satakuntatalossa, kun vanhempani olivat tuoneet minut tutustumaan maamme pääkaupunkiin. Muistin Talon keskeisen sijainnin ja upean Lastenlehdon vanhoine suurine puineen.

Kun saavuin talolle kotoutuminen oli helppoa. Huoneeni pinta-ala laajeni 8 neliömetristä 10 neliömetriin siirtyessäni kodistani Honkajoen uuteen kotiini Helsinkiin. Tapasin joukon mahtavia tyyppejä, joista tuli ystäviäni ja samoilla reissuillani sain myös omat arkkiviholliseni.

Ei aikaakaan, kun luottamustehtävät kutsuivat. Asuntolajohtokunta kaipasi puheenjohtajaa. Palkinnoksi tehtävän hoidosta sain vapautuneen huoneen 706. Oli hieno tunne kävellä huoneeseen oma matematiikan kurssikirja kainalossa. Kirjan olin saanut isältäni ja sen ensimmäisellä sivulla luki H. Tuomi, Lapinrinne 1 B706, 00180 Helsinki. Muuttumattomuus on turvallista. Kaikki oli kuten se oli ennen minua - matematiikan laitoksen kurssit, B706:n asukkaana Tuomi ja 7. kongin kello näytti 21 vajaa 12, niin kuin se näyttää tänäänkin - yli viisi vuotta myöhemmin.

Kaikki ei kuitenkaan ole pysynyt muuttumattomana ja hyvä niin. Kesähostellista on luovuttu, asuntolajohtokunnan toiminta on itsenäistynyt, tiloja on pintaremontoitu talkootyöllä ja paljon muutakin mukavaa kehitystä on tapahtunut.

Talo on osa elämäni kuten se oli osa isäni elämää. Satakuntatalo on tarjonnut eväät elämään parille tuhannelle nuorelle ylioppilaalle. Nyt kun talo on saavuttamassa lakisäateisen eläkeiän, se tarvitsee tukensa niin entisiltä kuin nykyisiltä asukeiltaan ja ystäviltään. Satakuntataloa kannattaa kannattaa, koska se kannatus kantaa kauas - yli sukupolvien.

Päätoimittaja Juho V. Tuomi
Satalinnan Säätiön hallituksen jäsen
Asuntolajohtokunnan varapuheenjohtaja
Päivystävä huoltomies
Satakuntatalon asukas

KARHUNKIERROS 3/2012 - 2

KARHUNKIERROS ON
SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN
TIEDOTUSLEHTI.

Perustettu vuonna 1963.

ISSN-L 1239-1913,

ISSN 1239-1913 (Painettu),

ISSN 2242-6558 (Verkkolehti).

TÄMÄN LEHDEN JULKAISI

Satakuntalainen Osakunta

Lapinrinne 1 A5,

00180 Helsinki

TÄMÄN LEHDEN PÄÄTOIMITTI

Juho Tuomi

paatoimittaja@satakuntatalo.fi

KANNEN KUVA

*Helsingin kaupungin matkailija-
kartta 1952,*

*Helsingin Kaupungin Kiinteistö-
toimiston kaupunkimittausosasto
1952*

KANNEN NIMIÖN LAATI

Kalle Järvenpää

TÄTÄ LEHTÄ PAINETTIIN

300 kappaletta

TÄMÄN LEHDEN PAINOI

Picaset Oy

TÄMÄ LEHTI NAUTTII

HYYN JÄRJESTÖLEHTITUKEA.

SATAKUNTA, OSOITTEISTO

- 4 Säätiön hallituksen pj.:n palsta
- 5 Talon sielu ja ruumis
- 6 Mahdollisuuksien talo
- 7 Yhteisen asian puolesta
- 8 Satakuntatalo vuonna 2012
- 9 AJK
- 10 Historioitsijan työpöydältä
- 12 Kerrokset kolme ja neljä:
Ravintola Kilta
- 16 Ennen Viisiä ja nyt
- 18 C6:n ren(onveeraus)esanssi
- 20 Sulosointuja...
- 21 Kun 8. haastoi 6.:nen
- 22 ...Soraääniä?
- 24 Onko ruoho vihreämpää
aidan toisella puolella?
- 26 Linkomies avautuu avajaisissa

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:

*Milla-Maria Alhanen * Samu Heino * Ritva Hokkanen * Ville-Matti Honkanen * Miika Ilomäki * Katri Kyynäräinen * Emma Levander
Mikko Mäkipää * Hannele Niemi * Maija Niinisalo * Jasmin Pitkonen * Jukka Pommelin * Tuuli Seppälä * Timo Soukola * Silja Suni
Marcus Söderlund * Jannimajja Tuomala * Salla Tuononen * Kari Vanhatalo * Miia Viinamäki * Juha Vilén * Jesse Viljanen*

Kalle Vähä-Jaakkola

KARHUNKIERROS 3/2012 - 3

KARHUJEN TALO - OPISKELIJAN KOTI

Inspehtori *Hannele Niemi*
KUVA *Markku Alho*

Lokakuussa vietettiin Satakuntatalon 60 vuoden juhlaa. Talon historia sävähdyttää. Satakunnan korkea keuhkotautikuolleisuus oli suuri ongelma 1900-luvun alussa. Oli huutava tarve saada alueelle sairaala. Satakuntalaisen Osakunnan opiskelijat ja toimijat lähtivät rahankeruuseen. Herättelemään päättäjiä ja kansalaisia. Oli kesäretkiä kuntiin, iltamia, arpajaisia ja vahva into. Pääomaa saatiin kartutetuksi, mutta tarvittiin paljon muutakin rahoitusta. Voidaan kuitenkin sanoa, että opiskelijoiden panoksella oli suuri merkitys parantolan saamiseksi.

Uusi tuberkuloosilaki 1950 luvun alussa muutti tilanteen, ja parantola myytiin Satakunnan kuntien kuntainliitolle. Samalla se merkitsi pesämunaa jo kauan kaivatulle Satakuntatalon rakentamiselle. Talohankkeen toteuttamiseksi osakunta perusti Satalinnan säätiön vuonna 1950. Sen alkuperäinen tehtävä oli asunnon tarjoaminen Satakuntalaisen osakunnan opiskelijoille ja tämä tehtävä on edelleen voimassa. Vuosien saatossa talo on antanut kodin tuhansille nuorille.

Talo elää elämäänsä. Se on kaivannut erilaisia remontteja. On tehty julkisivukunnostusta, uusittu yhteisiä tiloja ja kunnostettu vesikalusteita. Merkittävä vaihe tapahtui noin kaksi vuotta sitten. Talo luopui pitkäaikaisesta kesähostel -käytännöstä. Aikaisemmin opiskelijoiden piti muuttaa kesäksi pois. Nyt asuminen on ympärivuotista. Kokemukset vaikuttavat positiivisilta. Alku- ja loppukesän muuttoruljanssi on jäänyt pois, ja asuntoa voi sisustaa enemmän omaksi paikaksi.

Opiskelijoiden panos talon toiminnassa ja viihtyvyydessä on tärkeä. Asuntolajohtokunta on täysin opiskelijavetoinen ja se hoitaa monia käytännön asioita. Opiskelijoiden huoltopäivystykset pitävät kustannuksia kurissa, opiskelijaedustus säätiön hallituksessa on erittäin tärkeää. Opiskelijoiden tekemät pienet tilojen pintaehostukset luovat viihtyisyyttä.

Kun talolla on ikää 60 vuotta, ei enää riitä pienet pikuremontit. Edessä on remonttien sarja. Talolle on tehty kuntokartoitus vuonna 2010. Säätiön hallitus on parhaillaan tarkentamassa, miten eri remontit vaiheistetaan. Pitkän tähtäimen remonttisuunnitelma on tarkoitus

tehdä aina vuoteen 2020 asti. Siihen kuuluu suurimpana koko talon sähkö- ja putkiremontti, ikkunaremontteja, pihakannen uusiminen, ja lukuisia pienempiä uudistustarpeita. Samalla joudutaan tekemään rahoitussuunnitelma näiden kulujen kattamiseksi ja miten isot remontit organisoidaan.

Inspehtori Edwin Linkomies lausui talon vihkiäistilaisuudessa 60 vuotta sitten: ”Nykyinen osakuntapolvi saa uuden talon menneiden polvien työn ja innostuksen tuloksena”

Talon historiallisena lähtökohtana on opiskelijoiden vapaaehtoistyö keuhkotautiparantolan saamiseksi. Hyvä työ kantoi hedelmää ja tuli opiskelijoiden itsensä hyväksi. Taloon on aina liittynyt niin remontti- kuin rahoitushuolia. Pohjavire on kuitenkin halu jättää hyvä perintö seuraaville opiskelijasukupolville. Vaikka aika-kausi on toinen, edelleen voi sanoa, että taloon liittyy jotain sanoin kuvaamatonta lämpöä ja tunnelmaa.

Satakuntatalo ei ole asukkaalleen pelkkä majapaikka vaan todellinen koti.

Hannele Niemi

Satalinnan Säätiön hallituksen puheenjohtaja
Inspehtori

TALON SIELU JA RUUMIS

Kuraattori *Mikko Tapani Mäkipää*
KUVA *Marcus Söderlund*

Satakuntatalo on voimavara niin satakuntalaisille opiskelijoille kuin koko Satakunnalle. Se on ”Satakunnan eteläisin kylä”, jonka vetovoima ja tunnettavuus on vaihdellut vuosikymmenien saatossa. Tällä hetkellä se näkyy lähinnä Helsinkiin opiskelemaan muuttaville asuntona erinomaisella paikalla. Aiemmin Satakuntatalo näkyi maakunnassa konkreettisesti, kun opiskelijat eri tavoin keräsivät tarkoitusta varten rahaa maakunnassa järjestetyissä tapahtumissa. Tieto talon asuntolasta ja osakuntalaisten abiturienteille Helsingin yliopistosta pitämät tietoisuudet ovat madaltaneet monen kynnystä lähteä pääkaupunkiin opiskelemaan.

Asuntopula ja asumisen hinta olivat 1950-luvulla ja ovat edelleen helsinkiläisten opiskelijoiden suurimpia ongelmia. Suomessa kuitenkin muutetaan pois kotoa hyvin aikaisin. Suomessa 20-vuotiaista noin puolet ja 25-vuotiaista enää 10% asuu kotona, kun useimmissa Euroopan maissa tästä ikäluokasta yli puolet asuu kotona. Tämän mahdollistavat erityisesti opiskelija-asuntoja tarjoavat toimijat kuten HOAS ja Satalinnan Säätiö. Satakuntatalo on ollut parin tuhannen satakuntalaisen ensimmäinen oma koti. Soluasuminen ei välttämättä tunnu omalta kodilta, mutta tarjoaa mitä opiskelijat tarvitsevat eli yhteisöllisyyttä. Viime keväänä pidetty keskustelutilaisuus HOAS-laboratorio -projektista oli avartava. Siinä oli tutkittu, mitä opiskelija-asunnoilta toivotaan. Kysyttäessä asukkaiden toiveita kaikki ehdotettu kuulostaa hyvältä idealta, mutta kun katsotaan miten tiloja oikeasti käytetään niin korostuvatkin aivan eri asiat. Pieni koti ei haittaa, jos käytännön asiat toimivat, naapurilta saa apua ja asioihin voi vaikuttaa. Yhtenä pienenä suurena asiana Satakuntatalossa esimerkiksi se, että päivystävinä huoltomiehinä toimivat naapurit eikä kasvoton huoltofirma.

Satakuntalaisen Osakunnan kotina Satakuntatalo on kuin naula, joka pitää osakunnan paikallaan niin hyvässä kuin pahassa. Pahinta, mielestäni, on se, että osakunta ja asuntola eivät erotu riittävästi toisistaan. Osakuntahuoneisto on kaikille jäsenille. Ei vain talolaisille. Kuraattorille aiheutta harmaita hiuksia, kun vuosia toiminnassa, myös virkailijana, toiminut lähet-

tää osakunnan tiedotuslistalle postia aiheella, että minut voi poistaa listalta - en enää asu talolla. En ole itse koskaan asunut Satakuntatalossa, joten en tiedä miten paljon osakunnassa toimintaan motivoi mahdollisuus lisävuosiin asuntolassa. Siksi vierastin päätöstä laskea asumisaika aluksi neljästä kahteen vuoteen. Pidin sitä eräänlaisena kiristyskäsena ja huonona syynä pakottaa mukaan osakunnan toimintaan.

Tältä osin mieleni muutti Karhujen talo -kirjan kohta, jossa kerrottiin osakunnan vuonna 1951 Yyterissä järjestämistä juhannusjuhlista. Osakuntalaiset, jotka eivät osallistuisi tilaisuuden järjestämiseen, eivät pääsisi taloon asumaan seuraavan vuoden syksyllä. Asuntopaikka on näköjään toiminut ”motivaattorina” peruskiven muuraamisesta asti.

Se on tarkoittanut edullista asumista niille, jotka kantavat kortensa kekoon osakunnan hyväksi. Tämän takia osakunnan toiminta on välillä taantunut vain talolaisien toisilleen järjestämäksi juhlimiseksi.

Tilanne on vuosia ollut menossa parempaan suuntaan, mutta tekemistäkin riittää eikä ympärivuotisen asuntolan vaikutusta mahdollisen sisäpiirin muodostumiseen osaa vielä arvioida. Toisaalta osakunnan pitää olla ylpeä talostaan. Olemme lähimpänä Helsingin keskustaa toimitta opiskelija-asuntola. Olemme ainoa osakunta, jonka talossa on edelleen asuntola. Osakuntalaisille on ainutlaatuiset puitteet järjestää toimintaa hyvin hoidetuissa ja varustelluissa tiloissa.

Olemme satakuntalainen kylä, jollaista ei voisi syntyä muuten kuin opiskelijoiden loputtomalla innokkuudella ja hulluudella. Toivottavasti lukupiiri valitsee lähiaikoina kirjaksi Karhujen talon. Kuulisin mielelläni millaisia tunteita talon historia osakuntalaisissa herättää.

Kiitos kaikille, jotka tekivät, tekevät ja tulevat tekemään työtä Satakuntatalon pystyssä pitämiseksi. Osakunta olisi olemassa ilman taloakin, mutta ehkä se olisi sielu ilman ruumista.

Satalinnan Säätiön hallituksen itseoikeutettu jäsen
ja varapuheenjohtaja

MAHDOLLISUUKSIEN TALO

Satalinnan Säätiön toiminnanjohtaja *Kalle Vähä-Jaakkola*

”Talo on näet edelleen pääosin opiskelijoiden asunto-käytössä, kun taas hämäläiset eivät pääse edes viettämään vuosijuhlaansa omissa tiloissaan ja pohjalaisia on vaikea löytää Bottan kaupallisten vuokralaisten seasta.”

Näin totesi silloinen Helsingin Yliopiston rehtori Kari Raivio Satakuntatalon 50-vuotisjuhlissa Satalinnan Säätiön ponnistelujen onnistumista suhteessa muiden osakuntien toimintaan. Jäädessäni vuodenvaihteessa pois säätiön toiminnanjohtajan tehtävästä voin todeta tulevaisuuden Satakuntatalossa näyttävän nousujohteiselta.

Vuoden 2010 aikana Satakuntatalo koki suuria ja kauaskantoisia muutoksia. Talo muuttui ympärivuotiseksi asuntolaksi kesähostellitoiminnan lakatessa. Lisäksi ravintola- ja juhlasalitilat saivat uuden vuokralaisen. Uuden ravintolavuokralaisen löytämisen suhteen vallitsi epäuskoa. Vaikeasta yleisestä taloustilanteesta huolimatta tilojen kilpailutus herätti suurta mielenkiintoa ja sopiva vuokralainen löytyi. Muutokseen antoi myös varmuutta 1990-luvulla toiminnanjohtaja Kaisa Rintalan (nyk. Bäfver) tekemän taloudellisen saneerauksen ja 2000-luvulla toiminnanjohtajan Riku Jaakonsaaren tiukan menokurin tuoma taloudellinen liikkumavara säätiön taloudessa.

Satalinnan Säätiön ja siten Satakuntatalon sekä Satakuntalaisen Osakunnan taloudellinen tulevaisuus nojaa vahvasti asuntojen vuokriin, liiketilavuokralaisiin ja etenkin ravintola- ja juhlasalitoinnin onnistumiseen. Ravintoloitsijan Peter Walchin johtaman ravintola Kiltasalin kanssa säätiöllä ja talolla on symbioottinen suhde. Kiinteistöhallinta luo onnistuessaan ravintolalle parhaan mahdollisen ympäristön toimia ja mitä paremmin ravintolalla menee taloudellisesti sitä paremmin myös talolla ja säätiöllä menee taloudellisesti. Myös asuntolan, osakunnan ja ravintolan välillä on ja pitää olla välittömät keskustelusuhteet, jotta molempien toiminta sujuu hyvässä yhteisymmärryksessä. Syntyperlältään hollantilainen Walch on alusta asti ymmärtänyt talon erityisluonteen ja itse muistan hänessä syntyneen innostuksen tiloihin ja taloon, kun ensimmäisen kerran tapasin hänet. Ravintolan toiminta on ollut odotusten

mukaista ja jatkuvasti nousujohteinen. Kettuileva satakuntalainen saa hollantilaisesta hullusta oivan yhteistyökumppanin.

Kiinteistöhallinnan puolella 2012 keväällä syntyi tiettävästi Satakuntatalon ensimmäinen pitkän aikavälin kunnossapitosuunnitelma (PTS). Elinkaariajattelu ja -suunnittelu pitää olla Satalinnan Säätiön ja Satakuntatalon johtoajatus. Näin ei aina historiassa ole ollut, mikä juuri valmistuneesta mainiosta talon historiateoksesta käy hyvin ilmi (Karhujen talo -Satakuntatalon historia 1952-2012, Timo Soukola).

Satakuntatalon asuinhuoneistojen vuokrataso on nykyisellään aivan liian alhainen talouden pitemmän aikavälin tarkastelun kannalta. Pohjilla vuokratasossa käytiin 70-80-luvun vaihteen tienoilla. Sikäli on positiivista, että tulevia energiatehokkuutta ja asukasviihtyvyyttä parantavia remontteja tehdessä voidaan vuokria korottaa lisää rahoitusta varten. Hoasin vuokriin verrattaessa esimerkiksi Ruoholahden solujen vuokrataso on melkein tuplaten Satakuntatalon vastaavaan. Vaikka varsinainen huoneistoremontti Satakuntatalolla tapahtunee vuosikymmenen loppupuolella, ovat loistava sijainti, yhteisöllisyys ja siivouspalvelu luksusta talolaisille.

On ollut ilahduttavaa seurata asukkaiden aktiivisuutta huoneiden pintaremonttoimisessa ja viimeisimpänä erinomaista keittiön parannusta 3. päädyssä. Moni asia talolla paranee, kun on aktiivisia tekijöitä, jotka tarttuvat toimeen. Sama koskee myös osakunnan toimintaa. Iso kiitos heille. Säätiö on aina tukenut tämänkaltaista aktiivisuutta ja tulee jatkossakin tukemaan. Talon ja osakunnan tulevaisuuden suhteen toivon vieläkin aktiivisempaa näkyvyyttä maakunnassa, mikä varmistaa rekrytointi- ja rahoituspohjaa.

Omalta osaltani haluan kiittää kaikkia, joiden kanssa olen tehnyt yhteistyötä toiminnanjohtajana. Nähdään tulevaisuudessakin talolla!

Kalle Vähä-Jaakkola

Toiminnanjohtaja
Satalinnan Säätiö

YHTEISEN ASIAN PUOLESTA

Juha Vilén KUVA *Samu Heino*

Tulin osakuntaan 2004. Pidin osakuntaa outona sumuisena otuksena, johon ei kannata tutustua. Joten otin periaatteeksi sen, että osakunnan toimintaan en ainakaan liity. Se oli jokin outo periaate. Kuten olen jo oppinut, niin periaatteissa ei ole mitään vikaa, niin kauan kunhan ne eivät ole typeriä, vääriä tai molempia. Joten heti perään sitten 2009 toiminkin osakunnan isännän virassa. Viimeistään sen vuoden jälkeen osakunta ei enää ollut outo utuinen otus vaan hyvä ystävä.

Kun viettää osakunnassa riittävästi aikaa, niin törmää käsitteeseen Säätiö. Asia, joka kirjoitetaan aina isolla alkukirjaimella. Tiesin, että siellä pidetään kokouksia ja kerran vuodessa se järjestää mysteerisen joulunaterian vain omille jäsenilleen ja työntekijöilleen. Marraskuun varsinaisessa kokouksessa 2009 osakuntalaiset valitsivat minut kahden muun opiskelijan kanssa Säätiön hallituksen opiskelijajäseneksi kahdeksi vuodeksi. Nyt oltuani kaksi vuotta Säätiön hallituksessa voin sanoa, että se ei ole sellainen viitta&tikari-ryhmittymä joksi sen ehkä olin mieltänyt.

Jos oikein yksinkertaistettaisiin asioita, niin voitaisiin sanoa, että Säätiön tehtävä on tarjota satakuntalaisille opiskelijoille mahdollisuus hankkia katto ja seinät, joiden väliin hankkiutua. Osakunnan tehtävä on hankkia nuo opiskelijat edellä mainittujen elementtien väliin. Asuntolajohtokunnan tehtävä on taas valikoida osakunnan rekrytoimista opiskelijoista ne parhaat ja sopivimmat asumaan Säätiön asunoihin. Opiskelijoille jää tehtäväksi antaa pala itseään tälle toiminnalle. Antaa osaamistaan ja aikaansa Säätiön ja osakunnan asioille.

Satakuntataloa voi pitää Säätiön kivijalkana, jota on suojeltava. Tavallaan se on myös osakunnan Elämän Puu. Ilman sitä me olisimme mahdollisesti olemassa, mutta menettäisimme sen, mikä tekee osakunnastamme sen, mikä tekee meistä erikoisen ja ainutlaatuisen. Menettäisimme kodin.

Ensi vuoden aikana Säätiössä koittaa muutoksen tuulet. Säätiössä hallituksen varapuheenjohtajana toi-

Pitkän linjan osakunta-aktiivi Akateemisen Isäntäseuran kokouksessa vuosijuhlissa 2012.

miva kuraattori vaihtuu vuoden alusta, myös uudet opiskelijajäsenet aloittavat tällöin. Uusi toiminnanjohtaja aloittaa myös toimintansa ensi vuoden alussa ja kesällä taas vaihtuvat kymmenvuotiset jäsenet. Osa uusista on toiminut Säätiön hallituksessa kuluneen kahden vuoden aikana.

Uusille Säätiön opiskelijajäsenille toivotan onnea tulevalle toimikaudelle. Muistakaa, että hallituksen jäsenet ovat tasa-arvoisia. Teiltä löytyy tietotaitoa ja osaamista, jota te ette edes itse välttämättä tiedostaneet olevan.

JA MUUTAMA TUBIIN KUOLLUT YLIOPPILAS

SATAKUNTATALO VUONNA 2012

Miika Ilomäki KUVA Marcus Söderlund

Satakuntatalossa on asunut nyt 60 vuotta satakuntalaisia ylioppilaita. Vuonna 1952 valmistuneessa talossa on ehtinyt tapahtua varmasti monen monta asiaa, joita en kuitenkaan ala tähän kirjoittaa. Sen sijaan kirjoitan Satakuntatalosta vuonna 2012. Kirjoitan opiskelijan arjesta, jossa Satakuntatalo näyttlee merkittävää roolia.

Satakuntatalo ja sen pienet huoneet ovat varmasti monelle satakuntalaiselle yliopisto-opiskelijalle ensimmäinen kosketus opiskelijan arkeen. Yliopiston syyslukauden alkaessa syyskuussa Talolle muuttaa monia fukseja, joiden ilmeet voivat olla hämmästyneitä. Monelle muutto kahdeksan neliön huoneeseen ja keittiön jakaminen monen muun asukkaan kanssa voi olla pienoinen sokki. Kaikesta tästä pääsee kuitenkin yli, sillä yhteisöllisyys tuo mukanaan monia positiivisia asioita. Kuinka monessa kerrostalossa voi todella todeta tuntevansa jokaisen talossa asuvan henkilön? Satakuntatalossa tämä ainakin on totta. Monet ovat tuttuja jo vuosien takaa. Monia yhdistää sama lukio tai kotikaupunki. Satakuntatalolla kaikkia yhdistävät kuitenkin siteet Satakuntaan. Oma satakuntalaisuuteni kasvoi huomattavasti muutettuani talolle. Vanhana porilaisena satakuntalaisuus ei merkinnyt mitään erityistä, mutta muutto Uudellemaalle toi mukanaan perspektiivin. Olen kotoisin jostain, olen Satakuntalainen ja ennen kaikkea ylpeä siitä!

Satakuntatalo keskellä Kamppia tarjoaa noin 60 asuntolahuonetta akateemisen uran alussa oleville opiskelijoille. Asuntolajohtokunta valitsee uudet asukkaat vapautuviin huoneisiin. Valintaperusteina käytetään aktiivisuutta osakunnalla. Monien isompien huoneiden ovet avautuvat esimerkiksi vuoden apuhenkilönä toimimisen jälkeen. Enemmän neliöitä ja korkeammalle talossa taitaa olla monen asukaan toive.

Taloa huoltaa huoltomies Jarmo, joka vaihtaa lampun kattoon sekä avaa tukkiutuneen viemärin. Taloa siivoaa siivooja Raili, jonka varmasti kaikki asukkaat oppivat tuntemaan enemmän tai myöhemmin. Toisinaan talon asukas saattaa myöhästyä aamuluennolta, sillä jutteleminen talon siivoojan Railin kanssa saattaa

venyä pitkäksi. Vanhan legendan mukaan Raili tietää kenen kengät on mistäkin eteisestä aamulla löytynyt. Molemmat työntekijät varmistavat omalla työpanoksellaan opiskelijoiden viihtyvyyden talolla.

Satakuntatalo on kokenut muutoksia historiansa aikana. Vanhat asukkaat ovat lähteneet ja uudet tulleet tilalle. Pintaremonttia on tehty ja huoneita maalattu. Uudet ikkunatkin talo sai julkisivuilleen muutama vuosi sitten. Maailma jatkaa kulkuaan, mutta jotain on kuitenkin mikä säilyy. Se on Satakuntatalo. Keskellä pääkaupunkia sijaitseva satakuntalaisten pesä, joka toivottavasti tarjoaa kodin satakuntataloisille opiskelijoille vähintään toisetkin 60 vuotta.

Kirjoittaja on toiminut Asuntolajohtokunnan puheenjohtajan vuonna 2011 sekä päättänyt asukkaaksi 20 neliön huoneeseen seitsemänteen kerrokseen.

JA SATOLAISET ALKOIVAT VARAINKERUUN.

AJK = ASUNTOLAJOHTOKUNTA

Juho Tuomi

AJK eli asuntolajohtokunta on Satalinnan Säätiön vuokralaisten keskuudestaan valitsema luottamuselin, jossa on myös säätiön hallitus edustettuna. AJK on viisijäseninen: kolme asukkaiden valitsemaa edustajaa ja kaksi Satalinnan Säätiön hallituksen jäsentä. Hallituksen edustajat ovat poikkeuksetta olleet kaksi kolmesta säätiön hallituksen opiskelijajäsenestä.

AJK:n tehtävä on hoitaa säätiön asuntolan ja osakehuoneistojen asukasvalinnat ja asumiseen liittyvien vuokrasopimusten allekirjoittaminen. Lisäksi AJK pyrkii käytettävissä olevien resurssien rajoissa parhaansa mukaan parantamaan asumisviihtyisyyttä Satakuntatalossa.

AJK:n sisällä tehtävät on jaettu kuuteen eri nimikkeeseen: puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri, siivousvälinevastaava, kalustevastaava ja tietoverkkovastaava. AJK on vahvasti puheenjohtajavetoinen.

AJK merkitys ja valta ovat kasvaneet viimeisen vuosikymmenen aikana merkittävästi ja näyttää siltä, että tämä trendi jatkuu myös tulevaisuudessa.

Puheenjohtaja pitää huolen, että asiat etenevät ja toimii muutoinkin vastaavana johtajana. Siivousvälinevastaavan tehtävänä on pitää asuntolan siivousvälinevarasto asianmukaisessa varustuksessa ja tarkkailla yleistä siisteyttä Talolla. Kalustevastaava hankkii imurit rikkoutuneiden tilalle ja tekee mahdollisesti muitakin tavara hankintoja. Tietoverkkovastaava tekee kaikkensa, jotta Talon tietoverkko toimisi toivotulla tavalla.

Erityisesti puheenjohtajan ja siivousvälinevastaavan tehtävien määrä on moninkertaistunut viime vuosina. AJK:n vallan lisäys on lähes suoraan verrannollinen puheenjohtajan vastuiden ja velvollisuuksien kasvamiseen. Siivousvälinevastaavan työsarka on puolestaan kasvanut, kun säätiö kulujen karsimiseksi joutui puolipäiväistämään siivouksen.

Kalustevastaavan tehtäväläistä on karsiutunut entisestään, koska huoltomiehen tehtäväksi on tullut tehdä kollektiivisia hankintoja kulujen vähentämiseksi. Lisäksi säätiön päätös luopua huoneiden vakiokalustosta on vähentänyt kaluston kirjanpitoon liittyvien tehtävien

määrää.

Kaikista tehtävistä ”vallassa” mitattuna merkittävin on asukkaiden valinta, joka tapahtuu heinäkuun loppupuolella pidettävässä asukasvalintakokouksessa ja muulloin vapautuneisiin asuntoihin valinnat tehdään pitkin vuotta AJK:n muissa kokouksissa.

Potentiaalisen mielivallan suitsimiseksi AJK:ta ohjaa, niin asukasvalinnassa kuin muissakin toiminnoissa, ohjesääntö, joka ajantasaistettiin viime vuonna. Toiminta on pääpiirteissään säänneltyä, mutta lopullinen valinta muilla kriteereillä tasavertaisista asukaskandidaateista on AJK:n päätettävissä.

Päätöksen teko on demokraattista ja kaikilla jäsenillä on käytössään yksi ääni. Yleensä erimielisyyksiä ei ole syntynyt, koska toimivan pohjakriteeristön vuoksi selkeitä tasatilanteita syntyy vain ani harvoin.

Uskon AJK:n kokevan seuraavan kahden vuoden aikana rakenteellisia muutoksia, jotka ovat tarpeen, jotta lisääntyvä työmäärä saadaan AJK:n sisällä tasaisemmin jaettava. Veikkaan myös tehtävä nimikkeiden vaihtuvan samassa rytäkässä. Tiedän hallitun muutoksen olevan tarpeellinen ja myös mahdollinen toteuttaa. Lisäksi toivon, että AJK:n hyvä yhteishenki säilyy ja että uudella AJK:lla on vähintään yhtä kova tahtotila kuin edellisillä tehdä töitä asuntolaolojen parantamiseksi.

Haluan omalta osaltani toivottaa tulevalle AJK:lle onnea ja menestystä tulevalle kaudelle ja kiittää aikaisempia hyvistä työstä.

Suosittelen kaikille asukkaille kahta asiaa. Ensinnäkin, jos teillä on asumiseen liittyvä ongelma, kertokaa siitä AJK:lle - älkääkä jääkö huutamaan asiasta esimerkiksi osakuntahuoneistoon. Toiseksi, hakekaa AJK:aan. AJK:ssa työskentely on mielekästä, jäsenillä on oikeasti mahdollisuus vaikuttaa asuntolaoloihin ja hommasta palkitaan mm. parannetulla mahdollisuudella isompaan asuntoon.

Juho Tuomi

Viidennen vuoden AJK:lainen

KÄYMÄSELTÄÄN KARHUJEN TALOSSA

Timo Soukola KUVA *Ritva Hokkanen*

Pitkällä tilaustutkimusten laatijan urallani olen havainnut monien katsovan olennaisen tärkeäksi, että tutkijan henkilöhistoria liittyy läheisesti hänen käsittelemäänsä aiheeseen. Esimerkiksi kirjoittaessani Suomen merimiesunionin historiasta sain kuulla pätevyyttäni epäiltävän, koska en itse ollut koskaan työskennellyt merimiehenä.

Lieneekin paikallaan varoittaa Satakuntatalon historiatoimiston lukijoita, että sen kirjoittaja ei ole koskaan kuulunut Satakuntalaiseen osakuntaan, saati sitten asunut Lapinrinteen vuolukivilinassa. Vaikka molemmat vanhempani ovat kotoisin Satakunnasta, satuin syntymään ja varttumaan Hämeessä. Enimmältään hämäläinen identiteettini sai minut aikoinani liittymään Hämäläisosakuntaan (Ei, en pidä pöyhkeistä rekisterinimisistä.), joskin jäsenyyteni jäi melko passiiviseksi. En jaksanut ruveta etsimään kavereita hämäläisylioppilaiden valtavaksi osoittautuneesta yhteisöstä, jossa sitä paitsi rehotti leikkikehägangsterismiksi nimitetty puoluepoliittinen vehkeily. Keväällä 1978 sentään rohkaistuini osallistumaan osakunnan kirjoituskilpailun eseesarjan ja nappasin ensimmäisen palkinnon.

Politiikkaa toki puhuttiin aivan riittämiin myös 1970-luvun ainejärjestöissä. Yhteinen opintosuunta tuntui minusta silti paljon vankemmalta samastumisen perustalta kuin yhteinen kotiseutu. Nuoruudessani myös vierastin juhlavia seremonioita, joita tuohon aikaan ei harrastettu ainejärjestöissä. Bileitä toki järjestettiin ja niihin valmisteltiin usein liikaakin ohjelmaa.

Ennen vanhaan kunkin osakunnan vuosihistorian kirjoittajan odotettiin lietsovan osakuntahenkeä entistä ylevämpiin ilmentymiin. Teos piti aloittaa ylistämällä ensin inspektoria ja sitten kuraattoria. Minulle ei toki tyrkytetty tämmöisiä tehtäviä, kun kanssani neuvoteltiin Satakuntatalon historian kirjoittamisesta. Ulkopuolisuuteni vuoksi katsoin, ettei ollut minun asiani millään tavoin pyhittää satolaisia perinteitä tai edes ylipäätään virkistää osakunta-aatetta. Pysin toimimaan, kuten am-

matthistorioitsijan mielestäni tulee: lisäämään tietoa. Olen oikein iloinen, jos nykypolven satolaiset saavuttavat kirjaani lukemalla tietoisuuden siitä, miten heidän talonsa on saanut alkunsa.

Valitsin jo tutkimushankkeen alussa kirjalleni nimen Karhujen talo. Samanniminen sävelteos lieene nyky-nuorisolle tuttu lähinnä Kotiteollisuuden ohjelmistosta. Kappaleen säveltäjä ja sanoittaja kuitenkin on Kari Peitsamo. Satakuntatalon historiatoimiston nimeämiseen ei vaikuttanut se, että Peitsamon kotikaupunki Nokia kuului Satakunnan historialliseen alueeseen. Tuotteli-aan nokialaistaiteilijan varhainen mestariteos vain tuli etsimättä mieleen, kun lueskelin satolaisten 1950-luvulla julkaisemaa Satakuntalainen-lehteä. Sen sivuilla maakunnan vaakunaeläin esiintyi jatkuvasti ja monissa veikeissä hahmoissa.

Joka lisää tietoa, se yleensä lisää myös tuskaa. Historiantutkijan velvollisuus on kaataa perättömäksi havaitsemansa myytit, vaikka ne olisivat hyvin rakkaita hyvin monille. Havaitsin, että Satakuntatalon synnystä aikaisemmin kirjoittaneet ovat suuresti liioitelleet kirjailija Maila Talvion eli inspitär Maila Mikkolan osuutta. Satakuntalainen osakunta sai varat oman talonsa rakentamiseen myymällä Satakunnan keuhkotautiparantolan, jota on väitetty nimenomaan Talvio-Mikkolan aikaansaannokseksi. Talvio-Mikkola teki kiistatta pyyteetöntä ja kunnioitettavaa työtä Satakunnan keuhkotautiparantolan hyväksi. Näiden ponnistelujen aineelliset tulokset eivät kuitenkaan riittäneet alkuunkaan parantolan perustamiseen. Satalinnan parantola kyettiin rakentamaan vasta sen jälkeen, kun satolaisten entinen kuraattori Hannes Ryömä oli eduskunnan budjettineuvotte-luissa junaillut hankkeelle julkisen vallan tuen.

Näin muutenkin aiheelliseksi himmentää Juuse ja Maila Mikkolan sädekehiä. Kunnianspehtoriparin kodin arvoesineet asetettiin Mailan kuoltua pysyvästi näytteille Satakuntataloon. Tuolloin ei selvästikään mielletty ongelmaksi sitä, että Mikkoloiden kodissa oli

Kirjoittaja Punkalaitumen Liitsolassa lokakuussa 2012

1930-luvulla ja toisen maailmansodan vuosina hoidettu Suomen kulttuurisuhteita ja myös kauppasuhteita natsi-Saksaan ja sen liittolaismaihin. Näihin yhteyksiin ei viitattu silloinkaan, kun Laaksola-museo sittemmin siirrettiin pois Satakuntatalosta.

En myöskään havainnut pelkästään kiitettävää siinä, miten satakuntalaiset ylioppilaat ovat vuosikymmenien saatossa esiintyneet yhteisessä omassa kodissaan. Osakunnan juhlien viettäminen perinnäisin menoin ei ole ainoa tapa osoittaa kunnioitusta aiempia satolaissukupolia kohtaan. Sankarikauden satolaisten uurastusta voi jatkaa arkenakin, esimerkiksi käyttäytymällä siivosti ja epäitsekäästi heidän rakennuttamassaan talossa.

Satakuntatalon vaiheet osoittautuivat paljon oletta-maani monipolvisemmiksi. Tarinan kertominen edellytti perehtymistä paitsi Satakuntalaisen osakunnan koko historiaan myös Helsingin rakentamisen suuriin linjoihin, Helsingin olympialaisten järjestelyihin ja Yyterin juhannusjuhlien alkuperään. Sain sitä paitsi selvyiden siihen, kuka sytytti joulukuussa 1958 palamaan Punka-

laitumen Liitsolan kylän vapaapalokunnan varastokopin oven. Tapaus kosketti Satakuntalaista osakuntaa, koska tuli oli tärvellyt oveen kiinnitetyn ilmoituksen satolaisten järjestämästä paperinkeräyksestä. Osakunta ei lopulta viitsinyt ryhtyä oikeustoimiin. Täytyy myöntää, että tämä tuhotyö ei minuakaan huolestuttanut aivan tuoreeltaan, vaikka vietinkin jo jonkin verran aikaa juuri tuossa kylässä sijainneessa mummulassani.

Kaikki Karhunkierroksen lukijat eivät tainneet osallistua äsken vietettyyn Satakuntalaiseen ehtooseen. Niinpä kiitän vielä kerran minulle tuossa tilaisuudessa ojennetusta Satakuntalaisen osakunnan pienoislipusta. Lisäksi toistan kehotukseni nykyiselle satolaispolvelle: Ajatelkaa myös tulevaisuuden historiantutkijoita. Huolehtikaa toimintanne dokumentoinnista. Yksioikaisuus ja pikkutarkkuus eivät yleensä kuulu tavoitelluimpiin ominaisuuksiin, mutta pöytäkirjoja ja toimintakertomuksia laadittaessa ne ovat ilman muuta avuja. Jos omasta keskuudestanne ei löydy tosikkoja, yrittäkää houkutella niitä riveihinne Hämeen heimosta.

KILTA-SALI

Katri Kyynäräinen, Share Tastes & Events Oy KUVAT Share Tastes & Events Oy

Einari Teräsvirran (1914–1995) suunnittelemat Satakuntatalo ja Kilta-sali ovat tarjonneet upeat puitteet lukuisille tapahtumille jo kuuden vuosikymmenen ajan Helsingin Lapinrinteessä. Vuosien varrella kahdessa kerroksessa sijaitsevat tilat ovat palvelleet monipuolisia käyttötarkoituksia voimailutiloista hotelli- ja ravintola-toimintaan ja rennoista illanvietoista hienoihin juhliin. Nämä suomalaista arkkitehtuuria ja functionalismia huokuvat upeat puitteet ovat edelleen aktiivisessa käytössä ja raikkaat ja maukkaat tuulet puhaltavat tämän päivän Kiltassa Share Cateringin voimasta.

Share Catering on vuonna 2006 perustettu yritys, jonka kalenteri täyttyy yli 600 catering-tapahtumasta vuosittain. Share Cateringin perustaja-omistajat Peter Walch ja Sasu Halenius heijastavat niin ulko- kuin kotimaan huippuravintoloiden keittiöistä ammennuttua vankkaa ammattitaitoaan Sharen toimintaan. Share Catering tarjoaa asiakkailleen herkullista sekä modernilla ja asiakkaan toiveita kunnioittavalla otteella valmistettua tasokasta ruokatuotetta sekä loistavaa palvelua. Tämä upea yhtälö tuotiin myös Satakuntataloon, kun Share Catering avasi Kilta-salin ovet syksyllä 2010 piristävän pintaremontin jälkeen.

Avajaispäivästä lähtien Kiltan saleissa ovat kaiku-neet iloiset äänet niin seminaarien, koulutusten, yritys-sekä perhejuhlien kuin upeiden akateemisten juhlien tiimellyksessä. Tilat ovat erittäin suositut ja siitä kertoo jo vuosittainen kävijämäärä, joka on yli 7000 henkeä. Kiltan upeat ja monipuoliset puitteet luovat loistavan pohjan erilaisten tilaisuuksien järjestämiseen pienistä kokouksista jopa 250 hengen cocktail-tilaisuuksiin. Tapahtuman kuin tapahtuman järjestäminen on asiakkaalle helppoa osaavan ja ystävällisen avun löytyessä paikan päältä oli kyseessä sitten oikean viinin valinta tai sopivan somistuksen suunnittelu. Kiltassa toteutettavassa tilaisuudessa niin maut, tunnelma kuin ympäröivä tila ovat upeassa harmoniassa keskenään ja vieraat saavat nauttia olostaan täysin siemauksin.

Satakuntatalon sisuksiinsa kätkevä Kilta-sali huokuu vuosikymmenten kuluessa elämäänsä historiaa ja tiloissa vallitseva tunnelma ottaa vieraat vastaan lämmöllä. Jo 60-vuotias Kilta jatkaa toimintaansa vanhana ja kokeneena konkarina ja toivottaa kaikki tilaisuudet lämpimästi tervetulleiksi seinensä sisälle Share Cateringin säestämänä!

Uusittu aulabaari avajaisiin valmistautuneena.

Teema-sali

PARANTOLA SAI NIMEKSEEN

Juhlasali uudella, mutta perinteitä kunnioittavalla ilmeellä.

WWW.KILTASALI.FI

SATALINNA.

KILTA-SALI PÄHKINÄNKUORESSA:

SUUNNITTELIJA: Einari Teräsvirta

TILAT: Juhlasali (max 150 hlöä),

Teema-sali (max 120 hlöä) ja

kokouskabinetit (14 ja 18 hlöä).

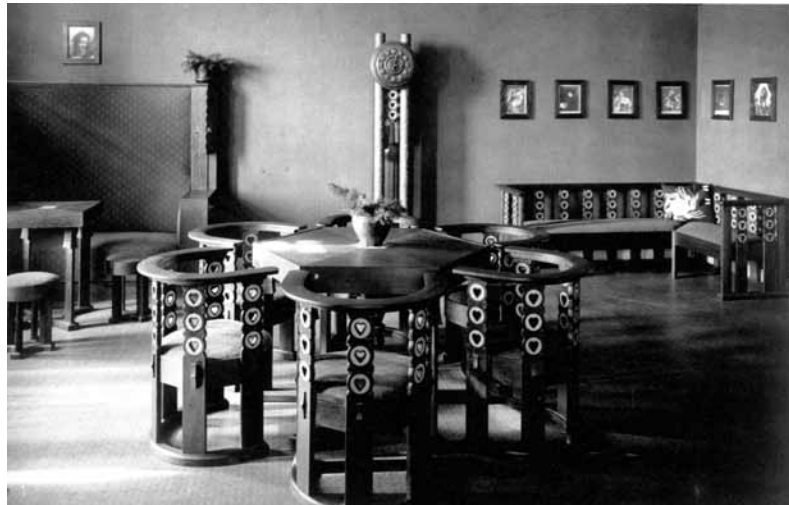
SIJAINNI: Lapinrinne 1, 00180 Helsinki

Ja mikä parasta, jatkopaikan voi sopia kerrosta ylempää.

VUONNA 1948 PARANTOLA OLI MYYTÄVÄ SATAKUNTALAISEN OSAKUNNAN OSAKUNTATILOISTA

*Kari Vanhatalo KUVAT Satakuntalaisen Osakunnan kokoelmat
ja Kari Vanhatalo*

Seurusteluhuone Osakuntatalolla, jota nykyään haukutaan myös Uudeksi ylioppilastaloksi.

Keskeisimmät huonekalut on suunnitellut arkkitehti Väinö Vähäkallio.

Nykyään kalusto on deponoitu Emil Cedercreutzin museolle ja se on nähtävillä museon tiloissa Harjavallassa.

Omasta mielestäni yleinen asuminen ja oleilu Satakuntatalolla ei ole muuttunut paljoa sitten ainakaan 1970-luvun, mistä alkaen tarkastelin helposti saatavilla olevia Osakunnan lehtiä, Karhunkierroksia (Jäljempänä KK). Tuolloin, kuten nytkin, asumisen hintataso oli alhainen vuokrien ollessa 70-80 markkaa kahden hengen huoneesta kuukaudessa ja 100-118 markkaa yhden hengen huoneesta. Hintataso on nykyäänkin alhaisempi verraten muihin Helsingin seudun opiskelija-asuntoloihin. Tästä saamme kiittää Satalinnan Säätiötä. Yksi iso muutos taitaa olla nykyhetkeen verraten tuo kahden hengen huoneiden poistuminen. Kuvien perusteella kalusteet ovat samoja. Itsekin Satakuntatalossa asuneena ja niitä kalusteita katsoneena, ovatko peräti aivan samoja?

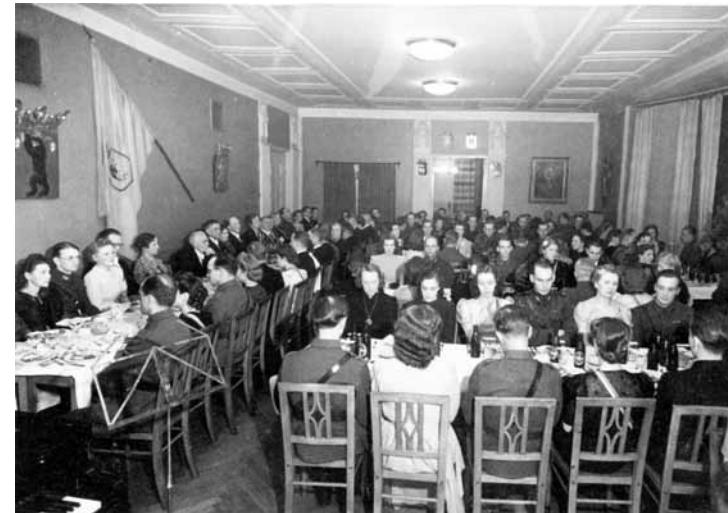
Osakuntahuoneiston palvelutkin ovat samoja. Ennen oli aikakauslehdet, radio, televisio (sekä mustavalko että väri), kortit, korona, shakki ja pingis. Nykyään löytyy edellisten lisäksi pelikonsoleita. Tavalliset pelikortit ovat vaihtuneet johonkin kehittyneempään muotoon se joku Bäng tai jotain, korona on viety vintille (vai onko?) ja pingispöydän päällä on luotu uutta elämää muuttaman kerran ja se hajosi (ainakin yksi niistä...).

Ongelmat ovat edelleen samat. KK Abi-infolehti 1972 ja sieltä osakuntahuoneistoa koskeva lainaus: "...Pääkaupungin ja maakunnan lehdet sekä lukuisat koti- ja ulkomaiset aikakauslehdet löytyvät päivittäin tiensä sinne, ja suosituimmat helposti myös sieltä pois...". Vielä noin 10 vuotta sitten oli aina Seiska hukassa. Onko-han nytkin?

1979 KK:n Abinumerossa kirjoitettiin näin: "...Satakuntatalo ei ehkä asumistasonsa puolesta ole niitä kaiken uudenaikaisempia...", aika tuttua sanoisin. 1980-luvulla opiskelijoille SatO:aa mainostettiin samoilla asioilla kuin vuosikymmen aikaisemmin. Vuosikymmenen loppupuolella tullessa oli sitten jo tehty asumismukavuuteen jotain korjauksia, mistä muistettiin mainita tuleville osakunnan toivoille ns. Abi Karhunkierroksissa.

Vasta 1990-luvulla Satakuntataloa alettiin mainostamaan loistavan sijaintinsa puolesta. Hyvät yhteydet yliopistolle ja Otaniemeen mainittiin KK:ssa. Lisäksi yritettiin tuoda esiin Satakuntatalossa ollutta kesähotellia halpana asumispaikkana, kun tulee pääsykokeisiin Helsinkiin. 2000-luvulla ei enää Osakunnan toimesta

LAIN MUUTOKSEN VUOKSI.

*SatO:n vuosijuhlat vuodelta 1943
Osakuntatalolla.*

Juhla muodostui valtakunnankin tasolla merkittäväksi tilaisuudeksi presidentti Risto Rytin ja pääministeri Edwin Linkomiehen osallistuksessa juhlaan sotaa käyvän valtion johtotehtävistä huolimatta. Kumpikin edellä mainituista kunniajäsenistä on tunnistettavissa valokuvasta. He istuvat pääpöydän keskiosassa.

yritetä KK:ssa mainostaa Satakuntataloa asuntolana vaan lähinnä esitellään ihmisten sisustuksia, asumisen perusarkea ja pienen soluasunnon aiheuttamia järjestelyjä.

Minä tulin asumaan Satakuntatalolle 2000-luvulla. Muutin sinne Otaniemestä, jossa olin asunut kaksi viikkoa. Hirveä paikka, älkää ikinä menkö teekkarikylään. Nykyään kaikki on paremmin kuin ennen. Ihmisten käytös ja yleinen huolehtiminen yhteisistä tiloista on paljon parempaa kuin ennen, vaikkakin isäntä aina silloin tällöin polttaakin hihansa likaisesta liedestä.

Muistan elävästi yhden kerran 2000-luvun alkupuolelta, vielä kesähotellin aikaan, kun saavuin elokuun viimeisinä päivinä kesätoista pohjoisesta Kemistä Metsä Botnian tehtailta eteläiseen Helsinkiin ns. Kesäviisiin. Kesäviisi oli aikaisemmin yksi Satakuntatalon asunto, jota Osakunta käytti kesäaikana toimintansa keskuksena, kun Satakuntatalossa toimi kesähostelli. Siellä kesäviisissä röhnötti pienessä 25 kopissa 3 sammunutta ihmistä (Kirjoittaja kirjoitti tähän jo nimetkin omassa hilpeydessään, mutta pyyhki ne pois) sohvalle. Paikka haisi "siltä itseltään" ja hielä. Lattialta löytyi kaikkea käytetyistä terveyssteleistä pikaruokalaatikoihin. Jotenkin tuntuu siltä että nykyään käyttäytyään paremmin ja paikoista pidetään parempaa huolta kuin ennen.

Kävin tarkastamassa yhdessä asunnossa miltä näyttää nykyään. En huomannut mitään selvää eroa siihen, kun itse olen Lapinrinteellä asunut. Asumistiloissa ei ole tainnut useampaan vuosikymmeneen tapahtua paljoakaan. Osakuntahuoneistossa on tapahtunut sitten hieman sitäkin enemmän. Omana aktiiviaikana tehtiin kunnan keittiö ja viidennen kerroksen tiloja muokattiin nykyiseen asuunsa. Aivan viimeaikojen kehitystä ovat

kuntosali ja C6:n remontti paremmaksi oleskelutilaksi.

Jos tarkastellaan historiaa vähän kauemmaksi aina Vanhan rakentamiseen saakka, ei tähän päivään tultaessa siinäkään ajassa montaa isoa tapahtumaa ole ollut osakuntatilojemme osalta. Vanhalla oli pikkuhuoneet, Uudella olimme VSO:n naapurina, josta muutimme Satakuntataloon. Täällä ollessamme ainoa isompi muutos on ollut muutama vuosi sitten loppunut kesähotellin toiminta parihuoneasumisen poistumisen lisäksi. Kaikki muu on ollut kosmeettista säätöä.

Mikähän mahtaa olla seuraava isompi juttu...

Kirjoittaja asui Satakuntatalossa 2001-2005.

*Toimi osakunnan kuraattorina 2009-2010
ja työskentelee nykyään tiedemiehenä Aalto-yliopistossa.*

MAKING OF ”ENTISTÄ EHOMEPI C6”

Samu Heino Kuvat Samu Heino ja Ville-Matti Honkanen

C6 jäi vaille käyttöä, kun montussa sijaitseva kuntosali valmistui. Tila oli huonossa kunnossa ja siellä myös kaikui todella paljon. C6:sta käytettiin lähinnä varastona ja silloin tällöin majoitukseen. Tila haluttiin kuitenkin takaisin aktiiviseen käyttöön, sillä C6:n parveketta käytettiin ahkerasti grillaamiseen.

Osakuntalaiset halusivat myös rauhallisempaa tilaa opiskeluun ja lukemiseen. Haluttiin myös tila, jossa voisi pitää kokouksia ja pienempiä juhlia. Tällöin ei tarvitsisi aina varata huonetta Viisistä. Samoin C6:n ulosvuokraaminen olisi mielekkäämpää kuin osakuntahuoneiston.

Hallitus päätti perustaa suunnitteluryhmän, joka suunnittelisi tilan uudelleen ja hoitaisi toteutuksen. Suunnitteluryhmään osallistui asiasta kiinnostuneita osakuntalaisia. Kun päästiin sopuun siitä, minkälaista toimintaa tilassa tulaisiin järjestämään, voitiin päättää väreistä ja kalustuksesta. Kaikumisen vähentämiseksi päätimme vuorata lattian tekstiililaatoilla, jotka olisi myös helppo pestä ja ne kestäisivät kovaakin kulutusta.

Salla Seppälä vastasi pitkälti tilan visuaalisesta ilmeestä.

Kun vihdoinkin päästiin toteutusvaiheeseen, Talolla paljastui vesivahinko, joka oli saanut alkunsa C6:n parvekkeelta. Vesi oli valunut betonirakenteita pitkin alas, aiheuttaen vahinkoa C6:een ja alla oleviin huoneistoihin. Kuivaustyöt ja huoneiden korjaukset viivyttivät projektin alkua pahasti. Töihin päästiin vasta keväällä 2012, jolloin korjattujen huoneiden viimeisetkin tavarat saatiin pois C6:sta.

Maalien sävyjen valinnan jälkeen maalasimme Honksun kanssa katon. Tämä oli ehkä projektin vaativin vaihe, sillä C6:n katto nousee erittäin jyrkässä kulmassa. Tarvittiin todella korkeat tikkaat, jotta katto saatiin maalattua terassin puoleisesta päästä.

Kattoon oli myös pesiytynyt jotakin ruskeaa, tahmeaa ainetta, joka ei irronnut pesemällä. Läiskät tunkeutuivat maalikerroksen läpi näkyviin uudestaan ja uudestaan. Katto onkin maalattu tietyistä kohdista viiteen kertaan.

Kirjoittaja maalausurakan loppumetreillä.

Samu on toiminut osakunnassa mm. isäntänä, hallituksen puheenjohtaja ja osoittanut useasti ihailtavaa talkoohenkeä.

Katon maalaamisen jälkeen meidän piti jatkaa maalamalla seinät. Valitettavasti tilan sähkötykset todettiin riittämättömiksi uudelle käyttöasteelle. Tilaan joudutaisiin vetämään uudet sähkötykset. Sähkötöitä emme voineet itse tehdä, vaan jouduimme turvautumaan ammattimieheen. Tämä vei tietenkin paljon aikaa ja rahaa.

Uudet sähköt vedettiin C-rapun kautta ja tilaan tehtiin oma sähkökeskus. Samalla myös lamppujen paikat vaihdettiin ja ne asennettiin kiskoon. Tämä helpotti lamppujen suuntausta ja lamppuja olisi jatkossa helppo asentaa itse lisää.

Tämän jälkeen pääsimme seinien kimppuun. Maalaus sujui nopeasti, sillä saimme paljon apua osakuntalaisilta. Seinät maalattiin kahteen kertaan parissa päivässä.

Toinen ammattilaista vaativa työosuus oli rappusten alle suunniteltu keittiönpyöty. Koska tila on vinossa vähän joka suuntaan ja paikka ei muutenkaan ollut perinteinen keittiön tasolle, sinne ei saanut hankittua valmista tasoa. Puuseppä nikkaroi parina päivänä valmiista tasosta soppeen istuvan tason kaapistoineen ja allaspaikkoineen. Oli kuulemma harvinaisen v-mäinen homma saada taso suoraan.

Sitten olikin jo rakennusvaiheen viimeinen urakka edessä, nimittäin lattian latominen. Kyseessä oli siis tekstiililaatta, jota pystyi leikkaamaan kunnollisella mattopuukolla. Näin lattian sai asennettua suoraan. Mikä ei ollut ihan helppo tehtävä, koska lattia oli vinossa, samoin seinät. Suunnitteluun ja palojen leikkaamiseen meni todella pitkään.

Kalusteita haettiin Ikeasta, kodinkoneet ja elektroniikka hommattiin Verkkokaupasta. Moduulisohvan hankinnasta käytiin keskusteluja ensin Sotkan, sitten Pohjanmaan kalusteen ja lopulta heidän tehtaanmyymälänsä kanssa. Sohvan hinnasta saatiin lopulta puolet pois, mikä tarkoitti 2000 euron säästöä.

Vapun aattona putkimiehet kävivät laittamassa tiskialtaan ja hanan paikoilleen, samaan aikaan, kun parvekkeella olleiden grillijuhlien tunnelma ylimmillään. Saatiin paikat kuntoon kesäksi, vaikka vieläkin pieniä juttuja, kuten liitutaulun maalaus, on tekemättä.

Uudistetusta tilasta löytyy kaikki tarpeellinen juhliin, majoittumiseen, opiskeluun ja ihan vain hengailuun.

Kiitos kaikille projektiin osallistuneille!

-Samu Heino

Ville-Matti ”Honksu” Honkanen vastasi C6:n remontin käytännön toteutuksesta kirjoittajan kanssa. ”Honksu” on osallistunut lähes poikkeuksetta kaikkiin viimeaikaisiin remontteihin. Honksu korjaa, mitä tahansa, milloin tahansa.

PROJEKTIIN OSALLISTUNEET

Suunnitteluryhmä:

Samu Heino
Ville-Matti ”Honksu” Honkanen
Salla Seppälä
Mikko Mäkipää
Kristian Kokkola
Valtteri Majjala
Joonas Lipping
Hanna Peuraniemi
Hilppa Elmgren
Elina Lähdeniemi

Toteutuksesta vastasi:

Samu Heino & Ville-Matti ”Honksu” Honkanen

Maalauksessa auttoivat:

Markku Alho
Kristian Kokkola
Anna Gustafsson
Tero Alitalo
Suvi Järvenpää

JA MONIEN MUIDEN ANSIOSTA,

KOTI KAUKANA KOTOA

Salla Tuononen, Jasmin Pitkonen, Milla-Maria Alhanen ja Jannimaija Tuomala

Kotoa pois muuttaminen on kaikille iso asia, varsinkin jos muuttaa kauas perheestä ja ystävistä. Satakuntatalo aiheutti kaikenlaisia ennakko-odotuksia meissä fukseissa, hyviä ja huonoja. Meillä kaikilla oli hieman erilaiset mielikuvat uudesta alusta. Milla odotti innokkaasti uusia ystäviä ja yhteisöllisyyttä, Jannimaija oli tyytyväinen, että kämppä ylipäättään löytyi, ja Salla koki lieviä kauhun hetkiä pohtiessaan, kuinka kukaan muu ei varmasti siivoaisi keittiössä, ja kuinka kaikki olisivat satakuntalaiseen tapaan alkukankeita ja ystäviä olisi vaikea saada. Jasmin taas tiesi mitä odottaa, koska oli käynyt talolla aiemminkin. Mutta kuinkas kävikään, ystäviä löytyi välittömästi ja siivottomuudeltakin oppii sulkemaan silmänsä.

Muutamaa kuukautta myöhemmin talolla asuminen voi tiivistää muutamaan sanaan: yhteisöllisyyttä ja yksinasumista, paljon ystäviä ja tekemistä, vähän tilaa, ja tietysti Helsingin parhaat bileet. Koti-ikävä ei ole päässyt yllättämään, kun lähes joka viikolle löytyy kivaa tekemistä ja yhdessä olemista. Näin jälkepäin mietityttää jo, että mikä siinä yksiosässä asumisessa piti olla niin hienoa...

Syksyn kohokohdiksi nousivat Satakuntalainen eh-too, pikkujoulut ja itsarit. Huonoa oli tilanpuute, erityisesti päädyissä, mutta sekin asia korjaantui ainakin kolmospäädystä remontin ansiota (muun talon vielä samaa käsittelyä odotellessa). Jasmin oli jopa yllätynyt siitä, kuinka paljon fukseille oli järjestetty toimintaa. Ehdottomasti parasta tietysti on uudet ystävyysuhteet, jotka voivat kestää jopa koko elämän ajan. Ystäviltä ja naapureilta saa myös vertaistukea ja turvaa uuden elämän alussa uudessa kaupungissa. Myös opiskelupaineita on helppo purkaa muille opiskelijoille, he kun ymmärtävät tilanteen. Poikkitieteellisyyden ansiosta oppii myös paljon uutta ja saa uudenlaista näkökulmaa omaan ajattelumaailmaan. Naapureiden kanssa voi myös paeta arkea ja pöydällä odottavia koulutehtäviä esimerkiksi teelle, glögille tai viinille.

Talolla asumisen hienous on aiheuttanut jopa kateutta koulukavereiden joukossa; monet muut asuvatkin HOASin asunnoissa kaukana keskustasta kummallisten hiippareiden ympäröiminä. Toisaalta erityisesti miekkarin koko (ja erityisesti se miten sinne mahtuu muka asumaan) hämmästyttää joka kuulijaa yhtä paljon. Hyvin tänne mahtuu, ja sitä paitsi ainahan ahtaanpaikankammos voi paeta Viisiin.

ULKOTALOLAISEN KOMMENTTI

Jesse Viljanen

Siitä huolimatta, etten ole milloinkaan asunut osakunnalla, olen päässyt tutustumaan osakunnan tiloihin useissa erilaisissa tilanteissa. Ensimmäiset kosketukset tiloihin tulivat opiskeluvuosieni alussa erinäisissä bileissä ja niiden jatkoilla, mutta sittemmin tiloissa on tullut vietettyä aikaa ihan muutenkin.

Tiloista näkee, että ne ovat elämää nähneet, mutta mikään ei kuitenkaan ole ”rempallaan”, vaan kaikki toimii ja yleisissä tiloissa on kotoisa tunnelma. Varsinkin kun näin ei-asujana tulee Pori-huoneessa piipahdettua, tunnelma on lämmin ja jonkun tutun sieltä aina bongaa.

Keittiökin pysyy yllättävän siistinä yhteiskäytöstä

huolimatta. Osakuntalaisiin voi näissä keittiöasioissa todellakin luottaa, myös bileiden aikana. Plussaa tilat saavat myös erillisestä, suljetusta tupakkahuoneesta, sillä sellaista ei valitettavasti vieläkään kaikkien järjestöjen/osakuntien tiloista löydy. Kun ei itse polta, niin tupakansavu pysyy yhdessä tilassa. Sokkeloisethan tilat ovat, mutta kun esim. saunan lopulta löytää, niin mikäs siellä on saunoessa.

Omalta opiskeluaajaltani kimppa-asuminen on jäänyt puuttumaan, mitä olisi myös ollut hauska kokeilla, varsinkin kun ottaa huomioon näköalan, joka toisista huoneista avautuu.

VUONNA 1950 PERUSTETTU SATALINNAN SÄÄTIÖ

8. KONGI ON TULLUT JÄÄDÄKSEEN - VAPISE 6. KONGI

Emma Levander KuvA Marcus Söderlund

Asuin ensimmäisen osakuntavuoteni kolmospäädystä. Siellä ovet olivat aina auki ja keittiössä tavarat jokseenkin yhteisiä. Ihanaa yhteisöllistä opiskelija-asumista, ajattelin. Voi sitä hämmennyksen määrää kun muuttaessani astuin ensimmäistä kertaa kasipäädyn typötyhjään keittiöön. Järkytystäni oli todistamassa seitsemän suljettua ovea ja omistajaa vailla lattialta tuijottava vanha mikro. Apua! Missä elämä ja naapurit?

Tilanteeseen oli saatava muutos. Huomasin pian naapureitteni olevan ihan normaaleja ihmisiä ja aloitin pienillä jutuilla tekemään päätyä viihtyisämmäksi. Pian muutkin, ensin lähinnä huone 801 ja pikkuhiljaa loputkin asukit, innostuivat ja nyt kasipäädyllä on oma hengauspaikka kongin takaosassa. Syksyn aikana pidimme myös kasipäädyn leffailla ja pikkujoulut. Lisäksi keittiöremontti alkanee lähiaikoina.

Olen pitkään ihaillut kutoskongia ja sen omaa fiilistä. Olisi hauskaa jos useammalla päädyllä ja kongilla olisi omat tapansa ja perinteensä, kuten kolmospäädyn jamit ja kutoskongin vohvelit. On paljon mukavampi asua yhdessä, jos naapurista näkee vilauksen muulloinkin kuin satunnaisesti vessareissulla.

6. Kongin vastaiskua odotellessa - tiedättehän, että lukko on vaihdettu.

SINNE POHJANTÄHDEN ALLE

– OSAKUNTALAISUUDEN MERKITYKSESTÄ APULANNAN VAALEAN PERHOSEN METAMORFOOSEISSA

Jukka Pommelin KUVA Tuuli Seppälä

Muistan, kun kerran kirkasotsaisina lukiolaisina vietimme melkoisen viihdyttävän tuokion koulumme juhlasalissa erästä nimeltä mainitsematonta raitapaitaa kuunnellen. Siellä suuressa ja kaukaisessa Helsingissä olisi maa, jonne aina voisi tulla, keskustella kaikesta mahdollisesta maan ja taivaan välillä, pitää hauskaa, kokea yhteisöllisyyttä ja monitieteisyyttä satakuntalaisessa hengessä. Raitapaidan olisi selkeästi pitänyt omassa nuoruudessaan lähteä lukemaan markkinointia tai sitten puhdasoppista riistoa kauppakorkeakouluun.

Piskuisen pirhosemme tarinan alku ei millään muotoa vastannut odotuksia. Talon luvattua maata mannasateineen ei suuresta Helsingistä meinannut löytyä millään, ilmainkin oli kuin se kuuluisa morsein. Tuskaisen etsimisen jälkeen pirhosemme, osakunnan tulevaisuuden toivo, aurinkoinen päivänsäde, täynnä toivoa ja odotuksia toteaa asunnokseen alle kymmenen neliön koirankopin, jossa ei edes verhonipsuja ollut valmiina, jatkojohdosta puhumattakaan. Muutaman hetken kulluttua pirhonen heiluttaa kotiväelleen hyvästiksi Helsingin harmaan taivaan alla, yksin suuressa maailmassa, taskussa pussi verhonipsuja ja kädessä jatkojohdon pätkä.

IDEALISTIN NOUSU JA UHO

Sosiaaliset turvaverkot ja yhteisöllisyys ovat toistuvasti median käsittelyssä. Nämä kaksi taikasanaa pelastavat maailman syrjäytymiseltä ja koulusurmilta, saavat lähירוan kulutuksen nousemaan ja pienyrittäjyyden kukoistamaan Suomessa. Kansa karkeloi kukkaniityillä keskellä talveakin, pyöräilemällä suoritettu ilmastonmuutoksen peruuttaminen on saanut aikaan ikuisen kesän. Itselleni myytiin mielikuva kyläyhteisöstä, jossa

kaikki huolehtivat toisistaan, linnut laulavat ja yksisarviset oksentavat sateenkaaria. Joko markkinoijalla oli turhan vahvat napit, tai sitten yksisarvisen vuokra osoittautui pitkällä tähtäimellä turhan korkeaksi.

Osakunnan tarkoitus on kasvattaa aktiivisia ja yhteiskuntakelpoisia yksilöitä. Ilmeisesti kaunistellun markkinoinnin utopistisine ylisanoineen on tarkoitus toimia ensiherätyksenä vallitsevaan totuuteen. Maailma ei ole mukava paikka. Piste. Talolla asuminen ja osakuntalaisuus harvoin tuottavat sellaista valaistumista kuin abi-infoissa luvataan. Toiset oppivat sen nopeammin kuin toiset.

Ensimmäistä kertaa oikeasti yksin uudessa kaupungissa. Ei ystäviä, ei sukulaisia. Optimistiseen taivaanrantojen maalailuun syyllystyvä saattaisi nähdä tilanteen haasteena ja uutena mahdollisuutena. Pakotettu uudelleenverkostoituminen ei kaikille kuitenkaan sovi. Usein ensimmäisen vuoden osakuntalaiset näkevät Viisin pelottavana paikkana, jossa vain tietty sisäpiiri notkuu vuorokauden ajasta huolimatta. Vittuileviin huonekaluihin vertaantuvat Viisin kantapeikot saavat halutessaan kenet tahansa pakenemaan paikalta, todennäköisesti omaa syntymäänsä kiroten. Harvemmin tätä kuitenkaan tehdään puhdasta ilkeyttään (jokunen poikkeus tietysti löytyy). Yleensä kyseessä on pitkälle jalostettu satakuntalainen rajun rakkauden kommunikaatiokulttuuri. Kyllä te tiedätte, mistä nyt puhutaan. Pitäisikö tähän sitten jollain tavalla puuttua? Vaatia osakuntalaisia leikkimään kiltisti uusilla jäsenillään, koska nehan voivat mennä vaikka rikki? Missä menee raja ryhmän koheesiota kasvattavan yhtenäisen kulttuurin ja sisäänpäin lämpiävän pikkusieluisuuden välillä? (Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että heikot sortuvat elon tiellä ja fuksit ovat uusiutuva luonnonvara.)

PERKELE JA PIKKUSORMET

Pirhosemme on nyt käynyt läpi vaaditut aikuistumisriitit ja on osakunnan täysivaltainen jäsen. Ah, auvoa. tästä alkaa uusi elämä. Taivaanrantaan alkaa keräytyä tummia pilviä.

Satalinnan Säätiö on suuressa viisaudessaan sitonut Talolla vietettävän ajan osakunta-aktiivisuuteen. Vaihdo-kauppa ei kuulosta kohtuuttomalta: hoida virka tai kaksi, niin saat asua onnen ihmemaassa hieman pidempään. Kaupankäynti sielunvihollisen kanssa on aina riskipeliä ja pelaajan voiton odotusarvo on harvoin positiivinen. Osakunta ottaa kaiken minkä sille antaa ja tämän jälkeen se pyytää lisää. Viattomasta Viisivierailusta alkanut kokeilu muuttuu addiktoivaksi pakkomielteeksi. Jos vielä yksi virka, minulla kun olisi niin paljon annettavaa. Osakunnan ote tiukkenee, Talon ulkopuoliset ihmissuhteet näivettyvät. Yksilö muuttuu koneeksi, jonka tulee palvella ainoastaan osakunnan tarkoitusta. Tämän julman jumalan aivoituksia harva ymmärtää, vaikka messukäsikirja ilmoittaakin, että syvimmillään aina tapahtuu osakunnan tahto.

LUPAUS UUDESTA JA VAROITUKSEN SANA PARVEKKEEN OVISTA

Ukkonen jyrähtää ja väsynyt pirhosemme pakenee ainoaan rauhalliseen Talon nurkkaukseen, röökihuoneeseen. Pitkittynyt viipyminen enemmän tai vähemmän myrkyllisessä ympäristössä ynnättynä joka taholta tulevaan painostukseen ja siitä aiheutuneeseen stressireaktioon saa aikaiseksi uuden koteloitumisen. Aika kuluu, vuodet vierivät ja maailma mataa samaa rataansa. Kuukaan ei huomaa pirhosen puuttumista, ei kaipaa hänen panostustaan.

Osakunta elää niin kauan kuin meillä on fukseja. Fukseja on niin kauan kuin Talon vuokrataso on mitä on. Osakuntaelämän laadun pohtimiseen ja avustetun itsemurhan oikeuttamiseen tämä palsta ei riitä, mutta joissain yhteyksissä näitäkin kannattaisi pohtia. Pienen piirin toimintamme ei ole yksilöriippuvaista. Totuus on omalla tavallaan lohduttava, toisaalta äärimmäisen julma: minunkaan sormeni ei jätä jälkeä puolityhjän vesilasin värjäväään pintaan. Yksilön korvattavuus estää henkilökultin syntymisen, mutta samalla kieltää hyväksynnän kerjäämisen. ‘Kun minä olin nuori’ -puheet kannattaa unohtaa, seuraajista joku tekee aina paremmin.

Uupunut pirhonen kuoriutuu harvinaisena mustasiipiröllinä. Äärimmäisenä lentomestarina tunnettu yksilö avalee siipiään ja etsii suuntaansa. Näinä aikoina kannattaa pitää parvekkeen ovet visusti kiinni.

ONKO RUOHO VIHREÄMPÄÄ AIDAN TOISELLA PUOLELLA?

...ELI ERÄÄN SAKSASTA PALANNEEN ERAMUS-OPISKELIJAN MIETTEITÄ OPISKELIJA-ASUMISESTA JA MUUSTA...

TEKSTI JA KUVAT *Miia Viinamäki*

Kun meillä tehtaillaan maistoreita, Saksassa viljellään opiskelijoita?

Kolme viikkoa sitten palasin kotiin. Se vaikutti ensinäkemältä oudosti kutistuneen ja haisi kummalliselta, mutta yhtä kaikki se oli ja on minun kotini. Viiden kuukauden poissaolon jälkeen kaikki tuntui aluksi epätoelliselta, mutta asuntolan arki auttoi palauttamaan jalat nopeasti takaisin maan pinnalle. Vaihtuneet kämp-pikset, laiminlyödyt siivousvuorot, häät alakerrassa, väärät palohälytykset, vetävät ikkunat...Lista on loputon ja valittamiseen on helppo syyllistyä. Aina ruoho ei kuitenkaan ole vihreämpää aidan toisella puolella.

PESSIMISTI EI PETY

Laskeuduin Frankfurtin lentokentälle huhtikuun 3. 2012 ja otin junan kohti Stuttgartia ja Hohenheimia, jos-

sa tulisin opiskelemaan seuraavat neljä kuukautta. Saksassa minua juna-asemalle vastaan tullut tuutorini alkoi jo hyvissä ajoin valmistaa minua kohtaamaan ”kaamea kämppäni”. Kun en ollut vielä edes nähnyt koko taloa, tiedossani oli jo, että kyseessä on vanhin, huonokuntoisin ja varustelultaan vaatimattomin opiskelija-asuntola koko kampuksella. Tiesin, että minulla tulisi olemaan 10 kämpppiksen sijaan 18. Tiesin senkin, että noin puolet heistä tulisi olemaan kansainvälisiä opiskelijoita. Kun pääsin vihdoinkin huoneeseeni oli ensimmäinen ajatukse-ni, että ompas hienon näköistä. Huonekalut olivat siistit ja seinät vastamaalatut. Myöhemmin tosin kuulin, että vuoden asuntola-asuminen velvoittaa maalaamaan seinät ennen asunnon takaisin luovuttamista. Vessan jouduin jakamaan vain yhden opiskelijatyön kanssa. Keit-

tiökin oli valtava kutoskongin pikku keittokomeroon verrattuna. Jääkaapit tosin olivat yhteiset ja asukasta kohden niissä oli vain yksi pieni lokero. Tämä tuotti ennen kaikkea ongelmia oluiden kylmänä pitämisen kanssa.

LEIDI LANDELLA

Asumismuotoni Hohenheimissa oli ehkä samankaltainen kuin Suomessa, mutta miljöö ei olisi voinut olla erilaisempi. Suomessa olen tottunut asumaan maan suurimman kaupungin ydinkeskustassa. Saksassa asuin maalla. Ikkunastani näkyi viljapeltoa ja keski-Eurooppalaista lehtimetsää. Asuntolamme takapihal-la oli opiskelijoiden ylläpitämä puutarha. Yliopistolle pääsin viidessä minuutissa oikaisemalla peltojen poikki. Matkan varrella ohitin yleensä muutaman vuohen ja pari lehmää. Rakastuin täysin raikkaaseen ilmaan, hiljaisuuteen ja upeisiin maisemiin. Mutta toisaalta lähimmälle bussipysäkille oli matkaa reilu kilometri ja keskustaan sai körötellä parhaassakin tapauksessa puoli tuntia. Lähikauppan valikoiman laajuus oli ehkä kolmannes Kampin Alepan tarjonnasta ja ravintolatarjontaa rajoittui kahteen kebabmestaan. Kerran erehdyin laittamaan korkokengät opiskelijoiden joka torstaiseen latodiskoon. Pellon poikki kotiin koikkelehtiessani päätin jättää korkkarit vastedes kaappiin. Aikansa kutakin, Kamppiin palasin mielelläni.

PALVELU PELAA?

Saksassa jouduin kohtaamaan reaalia maailman, kun palanutta lamppua ei tultukaan vaihtamaan huoltoilmoituksen jättämistä seuraavana päivänä. Lopulta käytyäni neljä kertaa turhaan paikallisen huoltomiehen eli Hausmeisterin puheilla tein jotain ennenkuulumatonta ja vaihdoin itse lampun. Kun kysyin Hausmeisterilta, mihin numeroon voin soittaa, mikäli hukkaan avaimeni, kuului vastaus ”Ette Te hukkaa avaintanne!”. Yhtenä aamuna heräsin siihen, että huoneessani on joku. Se oli Hausmeister, joka oli noin kuukausi huotoilmoituksen jättämisen jälkeen tullut seitsemältä aamulla yleisavaimella korjaamaan roikkuvat kaapinovat. Ja Hohenheimissa huoltoilmoitusta ei voinut jättää sähköisesti. Ehei, sitä varten oli olemassa ihan oma virallinen lomake, joka piti jättää Hausmeisterin toimiston postilaatikoon. Tästä opin ainakin sen, että jos joku asia ei ihan

heti hoidu Satakuntatalolla, niin silti se hoituu todennäköisesti nopeammin kuin monessa muussa paikassa.

YHTEISÖLLISYYDEN YTIMESSÄ

Yhteisöllinen asumine on toimiessaan ihanaa. Itse olen onnistunut aina saamaan todella hyviä tyyppejä naapureikseni. Hohenheimissa keittiömme oli lähestulkoon aina siistissä kunnossa huolimatta valtavasta käyttöasteesta. Lisäksi naapurini olivat kaikki valmiita auttamaan vaihtaria hädässä, kun netti ei toiminut tai luentosali löytynyt. Satakuntatalolla yhteisöllisyys on kuitenkin viety aivan eri tasolle. Naapureilta ei vain kysytty apua tarvittaessa, vaan esimerkiksi mielipidettä juhlapukeutumiseen, uutta muffinssireseptiä tai jopa ihan kuulumisia. Parhaimmillaan Satakuntatalolla asukkaiden keskuudessa on mahtava yhdessä tekemisen meininki. Olosuhteiden karuus ei lannista vaan yllyttää ideoimaan yhdessä, miten niitä saisi parannettua. Lisäksi yhteiset tilamme ovat jotain aivan toista kuin mihin moni soluasuja on tottunut ja niiden varustelutaso osoittaa, että meihin asukkasiin luotetaan. Hohenheimissa opiskelijadiskoja tosiaan pidettiin vanhassa ladossa ja bileitä usein taivasalla.

OPISKELIJA-ASUNTOLA ON OPISKELIJA-ASUNTOLA VAIKKA VOISSA PAISTAISI

Saksassa vietetyn lukukauden jälkeen olen tullut siihen lopputulokseen, että Satakuntatalo on oikeasti hyvä paikka asua. Todellista luksusta on, että kunhan vain hoidan vuokrani ja siivousvuoroni, niin kaikki muu hoidetaan minun puolestani. Satakuntatalo ei ole ainoa opiskelija-asuntola, jossa on puutteita, niitä löytyy ihan jokaisesta. Toivottavasti kaiken mailman pikkuviat (ja vähän isommatkin viat) eivät saa meitä talon asukkaita lannistumaan vaan keksimään yhdessä ratkaisuja niiden korjaamiseksi.

VUONNA 2006 SÄÄTIÖ OSTI TONTIN, JOLLA TALO ON,

LINKOMIEHEN PUHE SATAKUNTATALON AVAJAISISSA

Edwin Linkomies, Satakuntatalon avajaiset 1952

Arvoisa juhlayleisö, satakuntalaisilla on tänään kohotta-va juhlapäivä. Vietämme satakuntalaisten pystyttämän Satakuntatalon valmistumista ja vihimme sen tarkoitukseensa vaatimattomin menoin, joille keskuudessamme vallitseva juhlatunnelma kuitenkin antaa erikoisen painavuuden ja merkityksen.

Talomme on tarkoitettu satakuntalaisten ylioppilaiden kodiksi ja heidän muodostamansa yhdyskunnan Satakuntalaisen Osakunnan huoneistoksi. Pyrkimyksenä on ensisijassa ollut varata mahdollisimman monelle satakuntalaiselle ylioppilaalle tilaisuus saada viihtyisiä ja opiskelun kannalta suotuisa asunto. Siitä, miten tämän talon pystyttäminen on käynyt mahdolliseksi, on tässä tilaisuudessa jo huomautettu ja se on läsnä oleville tunnettua. Edellytykset Satakuntatalon rakentamiselle antoi se aatteellinen työ, jota osakunta suoritti nelisenkymmentä vuotta sitten, aivan toisen päämäärän toteuttamiseksi.

On käynyt niin, kuten oli tilaisuus lausua tämän rakennuksen peruskiveä laskettaessa, että tässä tapauksessa aate on kirjaimellisessa merkityksessä synnyttänyt aineen. Vuosikymmenien takaisen aatteellisen työn varassa ovat nousseet tämän talon rungon kestävät pilarit ja sen julkisivun hohtavat kiviseinät, joita ihailemme ja joista ehkä olemme ylpeitäkin. Mutta itse asiassa saamme olla ylpeitä vain siitä innostuksessa joka tuolloin aikoja sitten osakunnan piirissä vallitsi ja joka pitkän ajan jälkeen tuotti tällaisen hedelmän.

Kun nyt suoritamme Satakuntatalon vihkimisen, pyhitämme sen ennen kaikkea työlle. Sitä varten on nämä ylioppilaiden asuntohuoneet rakennettu ja sisustettu, että niiden avulla satakuntalaiset ylioppilaat saavat entistä paremmat mahdollisuudet tehdä työtä valmistuessaan isänmaan palvelukseen. Opiskelijan työ tapahtuu suurelta osaltaan yliopiston luentosaleissa, laboratorioissa, kirjastoissa ja sairaaloissa, mutta huomattava osa siitä on tehtävä myös omassa asunnossa ja sen vuoksi on tärkeää, että ylioppilaalla on asuttavanaan huone, jossa tehokas opiskelu on mahdollinen. Toivomme, että satakuntalaisen ylioppilasasuntolan perustaminen on voimakkaasti edistävä tästä maakunnasta kotoisin olevien ylioppilaiden opintoja.

Opiskelija pyrkii eteenpäin luodakseen itselleen yhteiskunnassa aseman, joka antaa hänelle toimeentulon ja tyydyttää hänen taipumuksiaan. Hän siis tekee ensisijassa työtä omaksi hyväkseen, mutta samalla hänen työllään on laajempaa kantavuutta, sillä yhteiskunta tarvitsee välttämättömästi väkeviä työvoimia juuri niillä toimialoilla, joille ylioppilaat valmistuvat. Kehittäessään itseään mahdollisimman suureen kypsyyteen opiskelija siten samalla kertaa tekee palveluksen yhteiskunnalle. Sen vuoksi yhteiskunnankin edun mukaista on helpottaa hänen työnsä menestymistä luomalla sellaiset ulkonaiset olosuhteet, jotka ovat hänen työnsä riittävän suotuisat. Tällaisten ylioppilasasuntolain aikaansaaminen ja ylläpitäminen on siitä syystä mitä suurimmassa määrässä yhteiskunnan edun mukaista.

Mutta tämä talo ei ole omistettu ainoastaan yksityisten satakuntalaisten ylioppilaiden opiskelutyölle ja sen edistämiseksi, vaan se on tarkoitettu myös heidän yhteisen yhdyskuntansa Satakuntalaisen Osakunnan kodiksi ja osakunnan suorittaman työn tyyssijaksi.

Osakunta on ennen kaikkea aatteellinen yhteisö. Sen tehtävänä on kasvattaa jäseniään tietoisiksi yhteiskunnallisista velvollisuuksistaan ja avata heidän katseensa suuntautumaan rajoitetusta yksilöllisestä näkökulmasta laveampiin isänmaallisiin tehtäviin.

Jokainen ihminen, toimikoonpa hän millä alalla tahansa, kaipaa elämälleen tueksi jotakin aatetta, joka antaa hänen työnsä kantovoimaa, ja kohottaa sen pois ahtaasta jokapäiväisyydestä korkeammalle tasolle. Ylioppilas saa tämän aatteellisen kohokkeen ennen kaikkea osakunnasta, joka kasvattaa hänet arvostamaan yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja antaa hänelle tilaisuuden toimia yhteisöllisissä tehtävissä.

Pelkästään lukuihinsa syventynyt ylioppilas tuntee helposti itsensä eristyneeksi ja yksinäiseksi. Hän kehittyi ehkä itsekkääksi ja muista piittaamattomaksi, särmikkääksi ja ympäristöönsä soveltumattomaksi ja sopeutumattomaksi. Osakuntaelämä karsii pois kulkimiskyvyn, se opettaa ottamaan huomioon myös toiset ja näkemään, etteivät oman itsensä ympärillä liikkuvat ajatukset voi sittenkään olla elämän varsinainen sisäl-

JA LOPPU ON HISTORIAA.

lys, vaan että ihmiset ovat olemassa myös toinen toisiansa varten. Virittäessään näin yhteiskunnallista mieltä ja korostaessaan aatteen merkitystä osakuntalaitoksella on tärkeä tehtävä, jota mikään muu ylioppilasjärjestö sillä tavalla ei voisi suorittaa eikä täyttää. Ahtaat ammatilliset yhteenliittymät, sellaiset kuin tiedekuntajärjestöt, eivät koskaan voi korvata osakuntia. Niinpä vihimmekin tänään tämän talon myös sille ylevälle aatteelle, joka historiallisen kehityksen mukana on vähitellen liittynyt sanaan osakunta ja joka antaa tälle nimelle kunniakaan ja arvokkaan sävyn.

Erityisesti Satakuntalaisen Osakunnan piirissä on ylioppilaille koko osakunnan olemassaoloajan on annettu korkeita, mutta samalla kestäviä aatteita ja ihanteita. Olen varma, että täällä on monia, jotka kanssani ovat valmiit todistamaan, että he tämän osakunnan yhteydessä ollessaan ovat saaneet vastaanottaa elämän sisällystä, jolla on monessa suhteessa saattanut olla määräävä vaikutus heidän sisäiseen kehittymiseensä. Ja nämä täällä saadut vaikutteet, sen voimme vakuuttaa, ovat olleet kauttaaltaan myönteiset, ne ovat rikastuttaneet henkeä ja auttaneet pääsemään pitemmälle ulottuviin päämääriin kuin kenties muuten olisi lainkaan ollut mahdollista.

Satakuntalaisessa Osakunnassa vallinnut henki on aina ollut korkea tasoista. Tällaisen laajemman yhteisön henki on verrattavissa yhteiskunnan ydin solun, perheen ja kodin, henkeen. Koti saattaa olla köyhä ja vaatimaton, siinä saattaa asustaa puutekin, mutta jos sen henki on terve ja myönteinen, niin se voi antaa kasvateilleen paremmat henkiset eväät elämää varten kuin sellainen varakas koti, jossa palvotaan pelkkää aineellisuutta ja jossa vallitsee kalsea ja omahyväinen ilmapiiri.

Meidän toivomme, tätä satakuntalaisten kotia vihkiessämme, on, että siinä saa tyyssijan sama henki, joka parhaimmillaan on ollut vallitsemassa vanhassa kodissamme, joka nyt meidän osaltamme on siirtynyt muistojen joukkoon. Kohotkoon tässä talossa asuvan nuorison mieli ylös jokapäiväisestä aherruksesta sinne, missä syntyvät suuret aatteet ja missä mieliä vallitsee ylevä innostus, mutta tapahtukoon tämä tosiolojen vankalla pohjalla, niin, että aate ja innostus kykenee synnyttämään myös pysyviä tekoja. Tekoja ja työtä me odotamme siltä nuorisolta, joka tässä talossa saa sekä aineellisen että aatteellisen asunnon.

Mutta merkitsevät teot syntyvät vain kannattavan aatteellisen voiman varassa. Aatteet näyttävät minne päämäärä on asetettava ja ne näyttävät, että se on ase-

tettava korkealle. Nuoriso, joka tämän talon suojissa kehittyi, oppikoon asettamaan päämaalinsa korkealle ja saakoon kestävästä aatteista voimaa siihen myös pääsemään.

Vihimme tämän rakennuksen aatteille, emme haihatteleville virvatulille - vaan aatteille, jotka ovat kestäviä ja muodostavat korkeamman elämän välttämättömän käyttövoiman.

Vertauskuvasena voimme sanoa, että toivomme hyvän kotihaltijan ottavan asuntonsa tähän nyt valmistuneeseen rakennukseen. Vaalikoon haltija kaikkea myönteistä, sytyttäköön hän mielet kauniille ja ylevälle ja poistakoon hän kaiken repivän ja kielteisen - pitkään kaukana itsekkyyden ja penseyden. Parempaa toivotusta emme voi tänään esittää.

Niihin aatteisiin, joiden toivomme saavan tyyssijan uudessa Satakuntatalossamme, kuuluvat olennaisena osana satakuntalaiset perinteet. Maakuntamme jäyhä kansa ja varsinkin sen vankka talonpoikaisväestö, on vuosisatojen varrella kehittänyt tapoja ja tottumuksia, jotka ovat kulttuuriperinnettä, jos mikä. Paras osa tästä aitosatakuntalaisesta perinnöstä on satakuntalaisten ylioppilaiden säilytettävä ja heidän on sitä edelleen kehitettävä. Siihen kuuluu vakaisuus ja juurevuus, väkevä kiintymys kotiseudun maahan ja esi-isiltä saatuihin elämän muotoihin. Mutta samalla siihen sisältyy voimakas pyrkimys kartuttaa sitä, mikä esi-isiltä on otettu vastaa, virkeä edistymisen tahto, joka lyö leimansa kaikkialle nykyissatakuntalaiseen ympäristöön.

- - Enemmän kuin aine merkitsee aina henki. Niinpä tässä rakennuksessa on oleva merkityksellistä se henki, joka siinä on saava asuntonsa. Vihimme tämän talon, kaikki sen suojat, kansalliselle ja satakuntalaiselle hengelle, joka vasta on täydentävä ne tarkoitukset, joiden hyväksi rakennusta pystytettäessä on toimittu. Vihkiessämme rakennuksen tarkoitukseensa toivomme, että se saa pysyä paikoillaan vuosisatoja, ja miksei vuosituhansia, todistamassa siitä, mitä nykypolvi on tahtonut ylioppilasnuorisolleen valmistaa. Mutta säilyköön siinä samalla se aatteellinen sisällös, josta talon rakentaminen niin ikään todistaa. Kasvakoon sen suojissa miehiä ja naisia, jotka tuovat oman lisänsä Suomen kulttuuriin, maamme henkiseen ja aineelliseen viljelykseen, ja jotka antavat tämän panoksensa tietoisina velvollisuuksistaan maatansa ja kansaansa kohtaan. Olkoon tämän talon aatteelliseen pääportaaseen kirjoitettuna ”Excelsior” - ylemmäs, katse korkeammalle. - -. □

Itella Green

